

Dňa 20 marca 2010 som mal ďalšie zaujímavé stretnutie s vlkom. Bolo to opäť na Repiskách, kde som mintonoval migračné presuny jelenej a diviačej zveri z večerných pastvísk. Každé ráno sa niektoré čriedy vracali do vrchov. Bol som tam aj s kamarátom Dodom Ivanom. Každý sme boli v inom kryte.

Okolo 6,00 hod. ráno mi višla črieda mladých jeleňov, tak asi 4 ročných, ktoré som tam už v toho roku koncom zimy dlhšiu dobu sledoval. Pomaličky vychádzali z lesa stredom, ktorého tiekol menší potok. Niečo sa im ale nepáčilo, tak sa vrátili po nejakom čase naspäť. Potom sa dlhú dobu nič nedialo. Keď som už bol pripravený odísť, naraz som ich zbadal ako sa opäť, trošku ďalej, vynárajú a smerujú k druhému potoku. Na okamih mi zmizli z dohľadu. Myslel som, že sa vrátia a pôjdu ako pred tým. Potrebovali sa dostať na druhú stranu, teda do hôr za mnou. Ale vrátili sa naspäť. Tak som sa definitívne rozhodol, že už opustím stanovište. Vtedy som videl, že už prichádza aj Dodo. Ešte chvíľu sme zhodnocovali situáciu. Bolo niečo po 10,00 hod. Keď sme sa už naozaj rozhodli odísť, zrazu Dodo spozornel a ticho ma upozornil na zviera, ktoré zbadal. „Vlk, vlk“. Obzrel som sa a zbadal som, ako pred kolibu, ktorá nám taktiež slúži jako kyrt a z ktorej som aj pred dvoma rokmi sledoval vlky, vychádza statný vlk. Bol ďaleko, ale vedel som, že je veľký. Chvíľu sa zdalo, že zamieri opačným smerom od nás, ale potom sa zvrhol, na okamih sa rozhladol, zhodnotil situáciu a namieril si to k nám. Vtedy sme už zaľahli na zem a čakali s pripravenými fotoaparátmi. Stačil som urobiť pár záberov aj na diaľku. Vlk ale nešiel k nám. Skrútol si to do prieseku, ktorým často krát prechádzajú aj jelenie a diviačie čriedy. Vtedy ma napadlo, že by som ho mohol stihnúť, ak mu nadbehnem. Zaraz som vyhodnotil situáciu a už som aj trielil na zväžnicu nado mnou. Vzhľadom na vzdialenosť, ktorú som mal spraviť, som to mohol stihnúť a počkať ho hore na zväžnici. Najprv som išiel rýchlo, potom už len z nohy na nohu, dávajúc pozor aj na najmenšie prasknutie halúzky a sebemenší šuchot. Keď som bol už na mieste, kde som usúdil, že by som ho odtiaľ už mohol zahliadnuť, ešte viac som spomalil. No stalo sa to, čo som ani nepredpokladal. K stretnutiu došlo, až prílišnému. Možno keby som nebol spravil krok - dva navyše, tak sa mi podaria životné fotky. Stretli sme sa ani nie na dvadsať metrov. Išiel naozaj ako duch. Klusal, ale tak ticho, že som to naozaj nezaregistroval a to sa snažím mať pri pozorovaní zveri v strehu všetky zmysly. Ostal som stáť na zväžnici. Výhľad mi trošku bránil hustý kríkový porast. Znovu som spravil pomalý krok. Ešte jeden. Už bol tam. Vychádzal z bukovej mladiny priamo k tomuto porastu. Hneď ma zbadal. V okamihu ako na mňa pozrel, sa zvrhol a trielil nazad. Keď uháňal preč, mal som pocit že sa ani nedotýka zeme. Bežal nehlučne, v jemnom pokluse. Aj keď to bol len okamih, bol nádherný. Na okamih, práve ten okamih jako som ho zazrel ho pohladili zlatisté lúče raňajšieho slnka. Ešte nikdy som nebol tak blízko vlkovi. Krásne divoké zviera, v bukovom lese. Na takéto niečo sa len tak ľahko nezabúda.

Siví duchovia lesa 2

Napísal užívateľ Vlado Vician

Utorok, 21 August 2012 09:44 - Aktualizované Pondelok, 07 Január 2013 11:36

Ing. Vladimír Vician PhD.